

BREU BIOGRAFIA EN CATALÁ

Francisco Gárate, el segon de set fills, va néixer en el si d' una modesta família de llauradors el 3 de febrer de 1857 en una casa dels voltants d'Azpeitia, molt a prop de la casa torre de Loiola. A l'edat de 14 anys es traslladà al col·legi de Nostra Senyora de l'Antiga, a Orduña, per tal de treballar-hi com a criat.

L'any 1874 va entrar al Noviciat que els jesuïtes espanyols, aleshores expulsats d'Espanya, tenien a Poyanne, al sud de França. El 2 de febrer de 1876 va fer els seus primers vots religiosos i el 1877 fou destinat com a infermer al col·legi de l'Apòstol Santiago a La Guàrdia (Pontevedra). Allà hi romangué durant deu anys atenant la salut dels nois i ocupant-se de la sagristia. La seva entrega i el seu afecte envers els malalts li van fer guanyar ben aviat l'admiració de tots.

Un cop fets els seus últims vots el 15 d'agost de 1887, el Germà Gárate fou destinat a Deusto (Bilbao) l'any 1888 per ser porter del Col·legi d'Estudis Superiors o Universitat. En aquest càrrec hi va romandre fins a la seva mort el 9 de setembre de 1929.

El Pare General Wlodimir Ledóchowski, esbossant el que caracteritzava a aquest Germà, va posar en relleu el que impressionava a tots els que tractaven amb ell: "Admirable discreció posada a dura prova durant més de 41 anys de servei en una porteria molt freqüentada per persones de tota edat i condició; humilitat adornada d'una senzillesa encantadora; caritat que, com dotada d'un instint espiritual, endevina i prevé el servei oportú..."

Amb aquestes modalitats vivia el Germà Gárate el seu "terrible quotidià": amb la mateixa delicadesa i la mateixa servicialitat rebia els pobres freturosos i els rics; amb la mateixa cordialitat tractava els uns i els altres; amb una entrega constant i sense lamentar-se pujava i baixava les escales del gran edifici de la Universitat per portar encàrrecs als Pares i Professors i cridar alumnes.

Una persona que el va conèixer ens diu com el va veure, l'aprecià i l'estimà: "El Germà tenia per a tots una paraula oportuna, un gest, un somriure, una solució caritativa; sempre obert, acollidor, benèvol, obsequiós amb tots. Però sempre també amb senzillesa i naturalitat; gens de maneres artificials o encongides, i encara menys credulitat ingènua i bonassa. Ho intuïen perfectament els joves, quan deien del porter de Deusto: "El Germà Finures és un gran sant, però també...és un viu".